

Värmland / Säffle / Södra Ny kyrkogård

Ester Linnea Olsson

Text av Siv Edquist

I Skåperud, Huggenäs föddes Ester Linnea Ohlsson 30 mars 1896. Hon var yngst i en syskonskara på tio barn. Det skiljde 23 år mellan det första och det sista barnet i familjen. Ester var dotter till nämndemannen Gustaf Ohlsson, född 1849 i Millesvik. Gustaf gifte sig 1873 med Britta Maria Johannesdotter, född 1854 i Alster. Nästan alla deras barn emigrerade till Amerika.

Ester blev bara 17 år gammal. Hon dog hastigt i akut barnförlamning den 12 januari 1914 och begravdes redan efter tre dagar. Risken för smitta var stor eftersom det inte fanns någon bot för sjukdomen och inget vaccin på den tiden.

Under sitt korta liv skrev hon ner sina tankar i en dagbok när hon var 13–14 år. Dagboken hittades omkring 100 år senare. 1909 skrev hon om Viktor som hon förälskat sig i. Hon skrev på vers om den stora sorgen och saknaden efter att hennes älskade Viktor "lämnat henne" och rest till Amerika.

Ester Linnea Olssons dagbok

Livet är en dröm
ty vårt liv är väfdt
av samma tyg som
våra drömmar väfvas av.

2 maj 1909

*Älskar jag honom, nej o nej
älskar han mej, jag vet det ej*

21 maj 1909

*Hans kärlekslåga den redan brinner
för mig en plåga jag alltmer finner.*

Hennes glada humör lyser ibland igenom den djupa sorgen och såhär skriver hon den 29 september 1909

*Mitt hjärta sjunger en glädjesång
och glöm all oro glöm allt tvång
i sommarns ljusa stunder
Gå ut och skåda blad och blom
och se vad ljuvlig rikedom
på ängar och i lunder.*

Men hjärtetsåret gör sig påmint igen och hon skriver den 1 december 1909

Det bor en evig oro i min själ

*En oro som all fröjd och frid föröda
Den oron flyter och jag vet det väl
Utur ett vanskött sår som börjat blöda.*

Ibland känner hon sig sviken, skrivet den 28 december 1909

*Kan det ej kallas ett brott
att du mitt hjärta försökte att vinna
men då det du gjort, kastar det bort,
så skoningslöst bort
å gick att ett annat då finna.*

Nyårsdagen 1910

*Årtusenden förrinna i tidens vida hav
och tusen släktled finna
sin vagga och sin grav.
Allt svinner, blott ej hoppet
som mänska anden när,
att hela världsförloppet
emot ett mål oss bär.*

*Hvad drömmarsinnet anat
om löftets framtidsland
Hvad siarblickar spanat
av evighetens strand.
Allt strävar i förening
att ge vårt "vara" mening
vårt liv en medelpunkt.*

*Men aldrig aldrig hunne
ur hoppet visshet gro
och aldrig aldrig funne
vår högsta längtan ro.
Ja, fåfångt ständigt vändes
emot ett mål vår färd
om ledning oss ej sändes
från en oändlig värld.*

1 februari 1910

Minnenas ros. Av Ester Ohlsson, 14 år.

Den doftar ju ännu den vissnade ros

som för längesedan du brutit.

Fast skönhet och liv hava flytt sin kos

med året som har förflutit.

Och minnet från dagen då rosen du bröt

ej har det förbleknat med året.

Nog minns du väl än hur av doften du njöt?

Nog minns du den stunden den våren?

21 juni 1910

Jag står vid början av min ungdomstid

ej sång ej lek på blomsterlid

Ej mödan ens betvingar

sorgens starka vingar

mot okänt mål jag svingar.

Sorgen och insikten gör ont 23 juni 1910

Viktor förlovad!

Min Viktor förlovad!!

för alltid borta för mig..

Vad är att gråta

fatta mod, fast hoppet ej står åter

Tag dock som tröst och varningsord

att fåfånga tårar du gråter.

24 juni 1910

Låt mig på gräsets bäddar

sjunka i skymning lång,

o somna där skogens träd

sjöngo för oss en sång,

slumra vid granarnas susande

sorgsna, "det var en gång".

Nu har slutsaluten smattrat

å mitt liv är förödt

Ty hoppet nu fullständigt dödt.